N°. 614. 1855.

DE GRONDWET.

VERSCHIJNT
Alle dagen, behalve Zon- en Feestdagen.

ABONNEMENTSPRIJS:
Voor 's Gravenhage per 3 maanden . . . . *f* 4.50.
Voor de overige steden des Rijks . . . . » 5.50.

DONDERDAG 17 ; VRIJDAG 18 MEI.

UITGEVER-DIRECTEUR:
C. H. SUSAN, Jr., te 's Gravenhage.
Hoofd-Correspondenten M. Schooneveld en Zoon, Beurssteeg, te Amsterdam.
Brieven franco aan het Bureau De Grondwet.
Jan Hendrikstraat, n°. 259.

PRIJS DER ADVERTENTIEN:
Van één tot zes regels. . . . . *f* 1.00.
Voor elken regel meer. . . . . » 0.15.
Behalve d 35 cts. zegelgeld.
Aankondigingen van geboorte, huwelijk en overlijden worden geplaatst tegen betaling van *f* 1, het zegel regt daaronder begrepen.

BERIGT.

Wegens den HEMELVAARTSDAG wordt morgen avond de Courant *niet* uitgegeven.

De Tweede Kamer vroeg aan de Regering eenige nadere berekening omtrent de gevolgen van de afschaffing van den accijns op het gemaal, gevoegd bij de meerdere uitgaven, veroorzaakt door het, gedurende eene reeks van jaren herstellen van onze Marine.

Deze nadere berekening wordt door de Regering in hare Memorie van Beantwoording aldus gegeven:

Nadat den 13den Februarij het thans in behandeling zijnde ontwerp werd aangeboden, is gebleken, dat de opbrengst der middelen in 1854, welke som voorzigtigheidshalve op *f* 60,800,000 was gesteld, nog eenigzins hooger is geweest. Voor zooverre thans bekend is, bedroeg deze *f* 61,102,717.08. Bij de onzekerheid echter of de middelen over 1856 evenveel zullen opbrengen als in 1854, gebiedt de voorzigtigheid deze som minstens met *f* 600,000 te verminderen, waardoor die opbrengst voor het volgende jaar kan geraamd worden op *f* 60,502,717.08.

Hierbij moet nu gevoegd worden, ingevolge de aanhangig zijnde voorstellen:

12 meerdere opc. op binn.- en buitenl. gedistill.	*f* 374,220.00	
meerdere opbrengst van den suiker-accijns.	500,000.00	
opcenten op eenige bestaande belastingen. .	1,500,000.00	
gewone bijdrag. uit de overzeesche bezittingen.	14,500,000.00	
	f 77,876,937.08	
Daartegen moeten hiervan afgetrokken worden de opbrengst over 1854 van het tonnegeld der zeeschepen	*f* 514,901.57	
Id. van den accijns op het gemaal	4,577,964.41	
		5,092,865.98.
dan blijft de vermoedelijke opbrengst der middelen over 1856.		*f* 72,284,071.10

De oorspronkelijke begrootingen der uitgaven van de verschillende hoofdstukken voor 1855, met uitzondering van die van Marine, bedragen. . . .	*f* 66,164,698.79½
Die voor Marine wordt voor 1856 en volgende jaren geraamd op ongeveer	8,203,000.00
	f 74,367,698.79½
Daarentegen kan men rekenen, dat zonder onvoorziene omstandigheden de rentelast, gedurende het jaar 1855, zal kunnen verminderd worden met	600,000.00
blijft	*f* 73,767,698.79½

Wanneer men nu aanneemt, zoo als in de bedoeling der Regering ligt, dat tot goedmaking der buitengewone uitgaven tot herstel der marine, uit de koloniale middelen een jaarlijksch subsidie zal worden afgezonderd van *f* 1,500,000, dan klimt daardoor het bedrag der middelen sot *f* 73,784,071.10 en is dus het evenwigt tusschen uitgaven en inkomsten hersteld. Indien men nagaat, dat over de dienstjaren van 1851 tot en met 1854 is afgezonderd geworden eene som van *f* 21,248,545.71, en voor het jaar 1855 bovendien nog is gereseveerd een bedrag van *f* 2,000,000.00 tot herstel van het muntwezen van Nederlandsch Indie, of gemiddeld over vijf jaren ruim vier en een half millioen 's jaars, en dat desniettegenstaande ook nog belangrijke sommen in 's Rijks schatkist zijn gestort, boven en behalve de gewone bijdrage van *f* 14,500,000, dan schijnt men zonder eenige overdrijving eene bijdrage van anderhalf millioen tot herstel der marine uit dezelfde bron te mogen verwachten.

Volgens de berekening der Regering zou derhalve voortaan jaarlijks op een batig saldo van *f* 16,372.30½ mogen gerekend worden.

Voor eene Regering, die nog in December 1853, bij monde van den Minister van Finantiën, verklaarde, *dat wij welligt een te kort te gemoet gingen*, is het bovenstaande finantiële plan, in Mei 1855, niet van stoutheid vrij te pleiten.

Wij voor ons zijn, evenwel, gerust. De Regering zal weten wat ze doet; de zucht om *beter* en *meer* dan ieder ander te staan aangeschreven als »belasting-afschaffer« is bij haar even sterk, als haar voornemen, om daarom niet de belangen der schatkist in de waagschaal te stellen. Zij zegt het zelve in haar *Memorie van Antwoord* (bl. 1):

Evenzeer als het bij haar vaststaat, dat de belangen der schatkist, waarmede die des lands in zoo naauw verband staan, niet ligtvaardig in de waagschaal mogen gesteld worden; evenzeer is zij overtuigd dat hare zedelijke kracht er onder zou lijden, indien de Natie kon veronderstellen, dat zij niet in de eerste plaats er op bedacht is hare lasten te verminderen, waar zulks zonder gevaar kan geschieden.

Het is dan ook met een bepaalde gerustheid, dat de Regering haar finantiëel plan bloot legt; nergens zien wij een spoor van vreesachtigheid. Alleen aan de groote uitkomsten van de afschaffing twijfelt zij; doch dit laat zij (bl. 8) »ter verantwoording van hen, welke »van de afschaffing van den accijns op het gemaal der »onkundige menigte overdreven voordeelen hebben voor»gespiegeld«. Wie hier bedoeld wordt is ons voor als nog onbekend en gaarne zouden wij daaromtrent nog nader worden ingelicht. Wat we ons herinneren is, dat de vijf Kamerleden, die een voorstel deden tot afschaffing van de accijnsen op den turf en op de steenkolen verklaarden, *geene vrijheid te hebben om de geheele afschaffing van den accijns op het gemaal voor te dragen*, en toen die verklaring werd afgelegd, was de verhoogde begrooting over 1855 nog niet aangenomen, was van de aanmerkelijke verhooging van uitgaven voor Marine nog geen sprake:

Omtrent de beslissing der vraag, welken accijns *het eerst* ter afschaffing in aanmerking behoort te komen, bestaat verschil van gevoelen. *Zoo als de toestand op dit oogenblik is*, bij de onzekerheid omtrent de beslissing der Kamer over het eindcijfer van de begrooting van uitgaven, *vinden de ondergeteekenden geene vrijheid om de geheele afschaffing van den accijns op het gemaal voor te dragen.* Uit de berekening, vervat in eene nota bij de algemeene beschouwingen gevoegd, blijkt, dat wanneer de Regering al de voorhanden batige saldo's tot amortisatie van schuld besteden wilde, de daardoor te verkrijgen besparingen het vermoedelijk batig slot van de dienst 1855 zoude opvoeren tot *f* 3,200,000 meer of min: indien namelijk de opcenten op het gemaal behouden wierden, en alleen het tonnegeld uit de rij der inkomsten wierd weggenomen. Doch de accijns op het gemaal, met de opcenten, brengt eene som van ruim *vier en een half millioen* op. *Deze overtreft dus* ZEER VER *het bedrag dat men als beschikbaar* KAN *beschouwen.*

Wanneer dus de Regering de verantwoording omtrent de uitkomsten der afschaffing van den accijns op het gemaal laadt op de schouderen van anderen, van wie dan ook: wij moeten het finantiële plan, volgens hetwelk voortaan de jaarlijksche dienst met een saldo van ruim *zestien duizend guldens* sluiten zou, ter verantwoording laten aan de Regering.

Het is met genoegen, dat wij uit *de Nederlander* de volgende regels overnemen, betreffende het *Goudsch Kronijkske*, dat met den heer BELMONTE en Dr. HOSTMAN, de slavernij krachtdadig verdedigt.

Met verbazing en we moeten er bijvoegen met verontwaardiging, lezen wij in *het Goudsch Kronijkske* van 13 Mei een beredeneerd artikel over *slavernij en emancipatie*, waarin o. a. voorkomt dat de Negers »alleen door den bijna overeenkomenden vorm tot de menscheid behooren, en dat zij de schande en het ongeluk der menchheid zijn.«

Alleen door den *bijna* overeenkomenden vorm behooren zij tot de menschheid.

Dit *bijna* is veelbeteekend.

Zou ook dit *bijna* waar zijn? »God heeft uit éénen bloede het gansche geslacht der menschen gemaakt.«

Moeten wij, wanneer Christus gezegd wordt *alles in allen* te zijn, onder barbaar en scytha, dienstknecht en vrije, *bijna* allen, allen, *behalve den Negerslaaf* verstaan, althans zoolang de meester geene ruime schaêvergoeding heeft?

Moeten wij den Neger uitsluiten, wanneer de Heer zelf van onzen *naaste* gewag maakt?

O, hoe belagchelijk zal, in de schatting van *het Goudsch Kronijkske*, de aandoenlijke voorstelling zijn van den Negerslaaf, waar hij, in zijn *bijna* met de menschheid overeenkomenden vorm, de geboeide handen smeekend opheft: »Am I not a *man* and a *brother*? (»Ben ik niet uw *medemensch* en uw *broeder*?«)

Inderdaad, het moet nog zoo ver komen dat men gaat beweren: »negers zijn geen *menschen*.«

Wij vragen *de Nederlander* of er, na hetgeen wij omtrent de heerlijke plans en de aardige dreigementen van Dr. HOSTMAN herinnerden, iets anders overblijft dan te *lagchen* over hetgeen niet de vrucht kan zijn van een gezond hoofd en van een Christen-hart?

Bij den heer CH. VAN LIER hier ter stede heeft dezer dagen het licht gezien een »*Gesprek tusschen den heer* IRA ALDRIDGE, *den beroemden Afrikaan, en een Staatsman, over de slavernij*«. Wie de Staatsman is, die hier bedoeld wordt, is niet moeijelijk te raden: elk woord, door ALDRIDGE gesproken, duidt het genoegzaam aan. Gaarne hadden wij in dit gesprek hier en daar eene uitdrukking in verzachtender vormen aangetroffen: de strekking van het geheel evenwel draagt onze sympathie weg. Zeer treffend zijn vooral IRA's opmerkingen omtrent het nietsbeteekenende der betuiging van met de »*beste bedoelingen*« te zijn doordrongen, zonder dat ten voordeele van de emancipatie der slaven *iets* gedaan wordt. Niet zonder waarheid zijn de volgende regels, die IRA den »Staatsman toespreekt:

Er bestaat eene afschuwelijke misdaad, die men slechts kan aanwijzen, zonder dat men de hoop mag koesteren, ze gestraft te zien: dat is het misbruik van gezag. Onder alle misdadigers is de grootste de magistraats-persoon, die, ondanks zijne eer, zijnen eed, zijn vaderland en zijn geweten, in zijne verheffing slechts het middel ziet om zijn' hoogmoed of zijne zelfzucht te streelen en die zijne positie minder gebruikt om het nageslacht gelukkig te maken, dan om de volkeren te verlagen. De dief neemt gewoonlijk slechts iets van onzen overvloed; zijne eigene ellende dwingt hem daartoe, en steeds dreigt hem het gevaar van ontdekt te worden: hij is daarenboven dikwijls beroofd van de edeler gevoelens, die slechts door eene goede opvoeding verkregen worden. De moordenaar ontneemt meesttijds slechts het leven aan een wezen, wiens bestaan onverschillig is, om het goede en het kwade in evenwigt te houden: hij brengt slechts kortstondige smart te weeg en hij berooft de maatschappij van een enkel lid, eene misdaad, waarvoor zij hem echter gestreng straft.

Maar de onwaardige regent, die verdrukking en despotisme tot een stelsel verheft; die de rust, de zekerheid, de vrijheid, de bestaanmiddelen, de verlichting en de deugd zelve verstoort; die aan zijn belang elk ander belang opoffert; die zonder nood het oor leent aan de corruptie, om zijne ijdelheid te streelen; die zijne talenten, zijn crediet, zijn gezag wijdt aan onregtvaardigheden; wiens staatkunde, in één woord, een geheel volk beroofd van de eerste regten van den mensch en van de voornaamste genietingen des levens; die, niet tevreden met de slavernij der tegenwoordige geslachten, ketenen smeedt voor de toekomst. . . . O! een vadermoordenaar is een heilige in vergelijking met dien man! En toch is het niets ongewoons mannen te zien optreden, die dergelijke beginselen verdedigen, die zij als zeer natuurlijk beschouwen. Maar wie kan uitdrukkingen vinden, die sterk genoeg zijn om die nationale misdaden te karakteriseren, die door barbaarsche gewoonten zijn veroorloofd, en waartegen de menschelijkheid zich sedert lang verzet? Hoe konden de meest beschaafde volkeren meenen het regt te bezitten, tirannij, roof en moord uit te oefenen, ten einde zich eenige voorwerpen van weelde te verschaffen? Hoe konden zij dien schandelijken menschenhandel wettigen, die van grooter hardheden vergezeld ging, dan de dieren elders mogen ondergaan?

Maar er zijn er, die zeggen, dat de koloniën niet kunnen blijven bestaan, zonder slavernij en de daaraan verbondene verdrukking. Indien dit al eens waar mogt zijn, hetgeen niet het geval is, zou het regt en de menschelijkheid dan niet zwaarder wegen? Zal er niet eenig groot man opstaan, groot genoeg om zijn naam door hunne verlossing te vereeuwigen? Hunne smarten, hunne ketenen en hun bloed, komen op u neder; in hunne wanhoop roepen zij de Goddelijke wraak op uw hoofd, en daar er eene regtvaardige Voorzienigheid is, kan zij anders doen, dan hunne gebeden verhooren?

En nu, mijnheer, nu vraag ik u, zijt gij een ware vaderlander? Zijt gij een Christen? Gelooft gij, dat er een God bestaat en kunt gij uwe oogen des nachts sluiten en kalm inslapen? Of is het slechts eene rustelooze sluimering, verstoord door de schimmen der arme negers en andere slaven: vaders, moeders en kinderen, die u om uw medelijden en uwe bescherming smeeken, met een aandrang, die in staat is, zelfs het gevoel te schokken van den meest verharden mensch, die de laatste sprank van menschengevoel uit zijn hart heeft gebannen. Mogt het laatste het geval zijn; gij kunt, gij mogt, gij zult niet rustig slapen, voordat gij deze heilige zaak volkomen hebt beëindigd.

Ik verlaat u thans en ik smeek u, doe voor mijne broeders, wat u vrede met uw zelf zal geven en u eens in het vreesselijke oogenblik, waarin de ziel tot haren Schepper terugkeert, een hoopvol vooruitzigt op de eeuwigheid zal verschaffen. Mogt Ira Aldridge niet verpligt zijn terug te keeren, om u op nieuw, voor zijne broeders, hulp en redding af te smeeken!

Elken voorstander der emancipatie bevelen wij deze brochure ter verspreiding aan. Ze is met een plaatje versierd, waarop IRA ALDRIDGE wordt voorgesteld sprekende met den »Staatsman«, terwijl men op den achtergrond den slaaf een dier martelingen ziet ondergaan, waartoe de Nederlandsche wet de magt en de aanleiding geeft. Het gesprek zelf is in de Hollandsche en Engelsche talen medegedeeld.

Buitenland.

ALGEMEEN OVERZIGT.

Wij kennen thans, dank zij den telegraaf, den uitslag der stemming van het Hoogerhuis over de motie van lord Ellenborough, strekkende om het kabinet Palmerston te gispen.

Het was lord Panmure, minister van oorlog, die den voorsteller namens de regering antwoordde. Lord Panmure ontkende natuurlijk, dat deze motie de uitdrukking was der openbare meening omtrent de wijze hoe de oorlog door het tegenwoordig kabinet werd geleid; hij schreef dit alleen toe aan de hartstogten en den tegenzin der tory partij. Lord Derby beantwoordde den minister van oorlog en ondersteunde op krachtige wijze de motie van lord Ellenborough, en antwoordende op hetgeen lord Panmure, van de Tory-partij gezegd had, verklaarde hij zich bereid om het bewind, zoo noodig, te aanvaarden.

De stemming was evenwel niet zeer gunstig voor de oppositie; eene meerderheid van 110 stemmen verklaarde zich tegen de motie.

Deze debatten zijn slechts eene eerste schermutseling; in het Lagerhuis zal de groote slag geleverd worden; maar het is waarschijnlijk, dat lord Palmerston daar oorlogzuchtige verklaringen zal doen, welke hem ook daar de meerderheid zullen verzekeren.

De Engelsch-Fransche pers wordt hoe langer zoo meer verbitterd tegen Oostenrijk. Indien de dagbladen, welke een min of meer officielen tint hebben nog tot geen openlijke vijandelijkheid gekomen zijn, dan maken zij toch zinspelingen en doen eenige halve woorden hooren, welke die mogendheid te verstaan geven, dat het oogenblik voor haar gekomen is om eene partij te kiezen, en dat zoo zij daartoe niet besluit, Frankrijk en Engeland te zamen vereenigd, magtig genoeg zijn om alleen te verrigten datgeen waartoe men hulp aanbiedt; maar dat Oostenrijk in dit geval zich hierover zou te beklagen hebben.

Te Parijs was eergister het gerucht in omloop, dat men tot eene schikking met het hof van Weenen was geraakt; dat de Westersche mogendheden en zelfs Turkije er in zouden toestemmen om Oostenrijk het bepaalde bezit der vorstendommen over te laten en dat het onder die voorwaarde besloten had, onmiddellijk deel te nemen aan den oorlog tegen Rusland. Bovendien, zeide men op nieuw, dat de heer graaf Buol, Zaturdag jl. zijn ontslag heeft genomen.

Al deze geruchten, welke slechts onder reserve worden medegedeeld en als een weêrklank van hetgeen eergister te Parijs verhaald werd, komen ons wel ongeloofelijk voor, daar alle berigten uit Duitschland, Oostenrijk voorstellen als zijnde sedert de verwerping der eindvoorstellen vast besloten om veeleer zijne gewapende en voor de Westersche mogendheden welwillende onzijdigheid te handhaven, dan om zich in een oorlog te wikkelen.

Sprekende van de voorstellen van Oostenrijk, deelt de *Constitutionnel* eene nieuwe correspondentie uit Weenen mede, waarvan wij een gedeelte meenen te moeten terug geven. De bijzonderheden, welke zij bevat, komen veel overeen met die, welke ons reeds eenigen tijd geleden zijn medegedeeld; zij verschillen echter op één punt.

Volgens den *Constitutionnel* wilde de heer Drouyn de Lhuys in plaats van het *statu quo* van 1853, door Oostenrijk voorgeslagen, als *maximum* der Russische magt in de Zwarte Zee stellen het *vlottende statu quo*, op den oogenblik, dat men tot eene schikking zal zijn geraakt.

Volgens de door ons ontvangen berigten, zou de heer Drouyn de Lhuys niet zoo ver in zijne eischen gegaan zijn; hij wilde niet met Oostenrijk zeggen, dat de zeemagt van Rusland niet zal mogen gebragt worden *boven* hetgeen zij in 1853 was; maar hij zou willen dat men zeide: *tot* hetgeen zij op dat tijdstip was; hetgeen, gelijk wij reeds verklaarden, de vermindering van een schip zou uitmaken, terwijl het *vlottende statu quo* zou aanleiding geven tot eene belangrijke vermindering der Russische marine in de Zwarte Zee.

Overigens stemmen de ophelderingen, door den *Constitutionnel* medegedeeld, met de onze overeen.

Wat de berigten van het oorlogstooneel betreft; zij maken melding van eene hervatting der vijandelijkheden van den kant der Russen. Drie dagen, of veeleer drie achtereenvolgende nachten, die van 10, 11 en 12 Mei hebben zij de Engelsche positien aangetast, den 10 en 12, door krachtige uitvallen en den 11 door eene zeer hevige kanonnade.

De telegrafische depêches van lord Raglan, welke de Engelsche regering aan de Londensche dagbladen mededeelt en waardoor wij deze gevechten vernamen, voegen er bij, dat de Russen telkenmale met groote verliezen zijn terug geslagen. Evenwel, het verlies der Russen bij dezen laatsten uitval die van den 12 schijnt niet aan te duiden, dat de strijd zeer hardnekkig was. Lord Raglan spreekt slechts van vijf dooden en dertig gewonden.

Eerst nu zijn uit Konstantinopel berigten en correspondentien ontvangen onder dagteekening van 3 Mei, welke reeds over Marseille hadden moeten aankomen, indien er geene vertraging in de aankomst der paketboot had plaats gehad.

Eindelijk zijn wij dan ook in het bezit van eenige bijzonderheden omtrent de zoo plotselinge verandering van ministerie, welke in Turkije plaats had.

Zonder te ontkennen, dat de verwijdering van Reschid-Pacha, voor lord Stratford de Redcliffe zeer onaangenaam moet zijn, gedurende wiens afwezigheid dit plaats had, en zonder te ontveinzen, dat de vervanging van dien grootvizier door Aali-Pacha, minister van buitenlandsche zaken, eene soort van concessie is aan Frankrijk, gelooft men evenwel niet, dat deze ministeriële wijzigingen aan diplomatischen invloed kunnen worden toegeschreven.

De eenige oorzaak van het ontslag van Reschid-Pacha moet gezocht worden in de terugroeping van den schoonbroeder van den Sultan, Mehemet-Ali, die eenige dagen te voren op zoo plegtige wijze verbannen, en men zou haast zeggen gebrandmerkt werd in het officieel dagblad en in het dagblad van Konstantinopel.

Het was te Konstantinopel onbekend wat den Sultan er toe bewogen heeft, om Mehemet-Ali zoo veel barmhartigheid te bewijzen, eenige dagen nadat hij hem eene strenge verbanning had opgelegd en eene soort van openbaar brandmerk tevens; maar dit zijn van die paleis-revolutien, waaraan men te Konstantinopel maar al te zeer gewoon is.

Wij ontvangen ook eenige mededeelingen omtrent het overlijden van den Khan van Khiva waarbij de depêche gerectifieerd wordt, waarin die tijding het eerst aan het Westen werd medegedeeld. Volgens die depêche zou de Khan door de troepen van den Shah van Perzie gevangen genomen zijn op het gebied waaraan hij zich aan strooperijen heeft schuldig gemaakt en zou hij te Teheran zijn onthoofd. Het is waar, dat de Khan tegen Perzie opgerukt is, maar het is niet juist dat hij door de Perziers gevangen genomen en onthoofd is: troepen welke een deel van zijn eigen leger uitmaken hebben hem even als zijn broeder en de voorname hoofden van het leger vermoord, waardoor dit laatste natuurlijk is uiteengedreven zonder dat zich de Perzianen daarmede hebben kunnen bemoeijen.

Men zegt, dat de Khan van Khiva slechts op aanblazing van Rusland besloten had den Shah van Perzie aan te vallen.

Het gerucht door de laatst aangekomen pakketbooten uit Indie overgebragt, dat er een definief allianlie-tractaat zou zijn gesloten tusschen de laatste mogendheid en Perzie was dus, gelijk wij voorspelden, geheel en al valsch.

Met het oog op de ramp, waardoor de stad Brussa schier geheel vernield is, is het niet te verwachten dat deze plaats de hoofdstad der provincie zal blijven. Men denkt dat het voornemen der Turksche regering is om Ghemlek als hoofdplaats aan te wijzen, zijnde een haven bij de zee van Marmora.

Men meldt op nieuw uit Parijs, met zekerheid, dat de reis van Koningin Victoria naar die hoofdstad zal plaats hebben in de maand Aug. e. k.

De Sardinische Senaat heeft de beraadslagingen over de kloosters eenigen tijd uitgesteld. Men weet dat deze discussie niet kan hervat worden vóór dat de tot dit einde benoemde commissie de bepalingen van het wetsontwerp in overeenstemming gebragt heeft met het amendement van de heeren Collegno en Desambrois, door den Senaat aangenomen.

Over Engeland vernemen wij, dat de Portugesche Cortes den 8 dezer maand bijna zonder beraadslaging al de artikelen der begrooting hebben aangenomen. De heer Passis Manoel heeft er op aangedrongen, dat de regering het vervoer van vee naar Engeland niet zou verbieden, hetgeen dan ook door de regering is beloofd.

De heer Richard Pakenham, minister van Groot-Brittannie te Lissabon, heeft die residentie verlaten en de staatkunde vaarwel gezegd.

De mail van Brazilie en Plata, te Southampton aangekomen, heeft geen staatkundig nieuws overgebragt.

Op den 4 April verkeerde de financien van Buenos-Ayres in beteren toestand.

De stoomboot *Pacific* heeft te Liverpool de mail uit New-York van 3 Mei aangebragt.

De kolonel Kinney, kommandant der expeditie van de Nicaragua, is gevangen genomen onder beschuldiging van het regt der onzijdigheid te hebben geschonden.

De *Unie* van Washington, een regeringsorgaan, deelt een uitvoerig artikel mede over de aangelegenheden van Cuba.

FRANSCHE POST.

Verscheidene commissarissen der vreemde regeringen ter algemeene tentoonstelling hadden de eer eergister bij den Keizer te worden toegelaten. Daaronder merkte men ook op Mastapha Bey, zoon van Ibrahim Pacha.

— De prins Sivutro, zoon van prins Alexander, die in 1808 zijn leven opofferde voor de handhaving van het verbond tusschen Turkije en Frankrijk, is te Parijs aangekomen.

— De heer Poujarde, oud-agent en consul-generaal van Frankrijk te Bucharest, is te Parijs aangekomen, waar hij de bevelen zijner regering afwacht.

— Het bevestigt zich, dat de heer Thouvenel eerst in de maand Augustus of later naar Konstantinopel zal vertrekken.

— Men hecht volstrekt geene staatkundige beteekenis aan de reis des heeren Walewski naar Londen. Men zegt dat hij der Koningin zijne geloofsbrieven gaat aanbieden.

— Het bezoek der Koningin van Engeland in Frankrijk schijnt stellig te zullen plaats hebben in de maand Augustus e. k. De reis der Koningin zal veertien dagen duren. Behalve de reeds aangekondigde feesten spreekt men ook van een groot bal te Versailles en van eene jagtpartij te Fontainebleau.

— De generaal Forey, die, naar men zeide, in ongenade geraakt was, heeft dezer dagen ter Tuillerien gedineerd.

— Den 20 dezer zal de heer de la Bouillerie in de kerk Notre Dame zijne wijding ontvangen als bisschop van Garcassonne.

— Ziethier eenige bijzonderheden omtrent den dood van Pianori. Den veroordeelde werd eergister verwittigd, dat hij zou ter dood gebragt worden.

Hij vernam dit berigt vrij onverschillig. Hij was kalm, zonder niettemin eene overdreven moedigheid aan den dag te leggen. Toen men hem den zwarten sluijer wilde omdoen, hetgeen gebruikelijk is voor allen, die tot de straf der vadermoordenaars veroordeeld zijn, dacht hij dat men hem uit menschlievendheid het gezigt des scherpregters niet wilde doen zien, en wierp hij verscheidene malen dien sluijer van zich af, tot dat men hem had doen begrijpen, dat hij dien moest behouden.

Hij scheen niet te luisteren naar de vermaningen van zijn biechtvader; hij klom de trappen van het schavot met vrij vasten tred op en op den top gekomen zijnde, riep hij: *Leve de Republiek!* Zoolang hij overeind stond, wist men hem te beletten die kreet te herhalen; maar hij liet deze uitroep op nieuw hooren, toen hij onder het mes was. Een oogenblik daarna had hij opgehouden te leven.

— Men houdt zich thans bezig met de uitbreiding van de nationale garde.

— De *Moniteur* bevestigt het reeds vroeger medegedeelde omtrent de vermindering der belasting op het brood.

Het was gebiedend noodzakelijk, eene partij te kiezen; want de municipale raad had alle hulpmiddelen uitgeput. Men verwacht ook een doortastenden maatregel ten opzigte der vleeschhouwerijen.

Binnenland.

Staten-Generaal.

Tweede Kamer.

ZITTING VAN WOENSDAG, 16 MEI.

Aan de orde is de beslissing, over de toelating van den heer DE LIMPENS.

De VOORZITTER herinnert, dat de commissie geene bepaalde conclusie nopens de al of niet toelating had genomen, weswege hij nu voorstelt, om indien niemand het woord verlangd, dan tot de toelating na eedsaflegging te besluiten.

Niet over de toelating zelve, maar over de vraag, of het rapport der commissie in de zitting van 11 Mei uitgebragt, wel voldoende was te beschouwen, overeenkomstig het reglement van orde, dan of er thans eene bepaalde conclusie behoorde genomen te worden, hadden er eenige woordenwisselingen tusschen den heer DULLERT en den heer VAN GOLTSTEIN (lid der commissie) plaats, waarna, zonder verdere discussie of stemming, het voorstel des Voorzitters is *aangenomen* en derhalve tot de toelating van den heer de Limpens is besloten, na eedsaflegging.

Thans is aan de orde de beslissing aangaande de conclusie van het rapport der commissie tot onderzoek der O. I. regerings-verslagen over 1851 en 1852. Bij die gelegenheid heeft de heer van Bosse, hulde brengende aan de wijze, waarop de commissie zich van hare taak heeft gekweten en vooral prijs stellende op de statistieke overzigten, door haar geleverd, — niettemin onderscheidene aanmerkingen, niet zoozeer op dien arbeid zelven, als op de strekking van hetgeen men daarmede wenschte te betoogen, gemaakt.

Zij werden beantwoord of toegelicht door den heer ROCHUSSEN, rapporteur der commissie, die, na zijn dank betuigd te hebben aan den vorigen spreker voor zijne welwillende beoordeeling van het verslag, evenwel op den voorgrond moest stellen, dat de bedenkingen van den heer van Bosse niet de conclusie van de commissie omtrent het verslag zelf betroffen, maar de conclusie omtrent de becijferingen door twee leden der commissie gemaakt en die in het verslag zijn opgenomen, doch daarom evenwel niet anders dan als renseignementen zijn te beschouwen. Zij zijn geleverd met het doel, om, zooveel mogelijk, licht en kennis over onze overzeesche bezittingen te verspreiden.

Wij laten alsnu volgen de hoofdstrekking der gemaakte aanmerkingen en het daarop gegeven antwoord: Zij betroffen de finantiële uitkomsten van het cultuur-stelsel. Daaromtrent waren vijfjarige berekeningen en overzigten door bedoelde twee leden gemaakt, en in het verslag opgenomen, die, volgens den heer van Bosse, hoezeer alle hulde aan de uitkomsten van het cultuur-stelsel brengende, evenwel voorkwamen wat al te voordeelig te zijn gekleurd, terwijl daarbij buiten berekening zijn gelaten sommige omstandigheden, die wel degelijk behoorden te zijn in aanmerking genomen. Als voorbeelden daarvan zette hij het volgende uiteen:

1o. Er is in die becijferingen opgenomen een jaar, waarin meer aan producten verkocht is in Nederland, dan in Indië zijn betaald; van daar dat de uitkomst voordeeliger is, zonder dat zou het geldelijk resultaat minder zijn geweest. Hierop werd door den heer ROCHUSSEN geantwoord, dat de aanmerking op zich zelve juist is; dat de commissie zelve op die omstandigheid gewezen heeft, onder bijvoeging, dat tot eene naauwkeurige aantooning der resultaten, zoodanig als die geweest zouden zijn bijaldien juist dezelfde hoeveelheden waren verkocht als betaald, de noodige gegevens

ontbraken. Evenwel, men heeft gemaakt een overslag over vijf jaren en is dus gekomen tot de *gemiddelde* winst over elk jaar.

2°. Men heeft, zeide de heer VAN BOSSE, eigenlijk eene dubbele rekening gemaakt. Men heeft al de onkosten van cultures en koophandel gebragt op rekening van den Souverein, terwijl een deel van die kosten wel degelijk moest komen op rekening van het cultuurstelsel. Wanneer men daarbij in aanmerking neemt, welke die kosten zijn, hoe door het cultuur-stelsel een aantal ambtenaren of verhoogde tractementen van bestaande ambtenaren gevorderd waren, dan zou blijken, dat er misschien wel een millioen meer op rekening van het cultuurstelsel moest komen. — Die aanmerking achtte de heer ROCHUSSEN slechts voor een gedeelte juist. Hij wijst er o. a. op, dat vóór de invoering van het cultuurstelsel het tractement van den gouverneur-generaal *f* 50,000 hooger was dan na die invoering. De directie van de culturen zou ook hebben moeten fungeren, omdat aan haar het geheele beheer over de landrente en heerendiensten is opgedragen. Er zouden ja eenige meerdere ambtenaren op rekening van het cultuurstelsel kunnen worden gebragt, doch dit zou op het eind-resultaat van zeer geringen invloed zijn.

3o. Eene andere aanmerking was, dat onder de voordeelen van het cultuurstelsel baten zijn gebragt, die daartoe niet behooren; die eigenlijk zijn territoriale inkomsten, die ook zonder het cultuurstelsel zouden zijn geïnd, als daar zijn de opbrengst der termijnen, der bosschen, den verkoop van vogelnestjes enz. — Hierop werd geantwoord, dat die aanmerking juist was, maar in het verslag zelf was vermeld, en daarop heeft men laten volgen eene afzonderlijke berekening, in het bijzonder de groote stapel-producten, koffij, suiker en indigo betreffende, zoodat daaruit ook eene afzonderlijke berekening kan worden gemaakt, afgescheiden van de opbrengst der overige gouvernements-ondernemingen, waarop de bedenking sloeg.

4o. De stellers van het overzigt hebben de winst op de koffij berekend als eene zuivere winst op het cultuurstelsel, zonder in compensatie te brengen de winstderving in de opbrengst der landrente, die zonder de verpligte koffij-cultuur veel hooger zou zijn geweest. Dat verlies nu aan landrente mogt buiten de zuivere berekening der winsten niet onopgemerkt blijven. Die winstderving komt dus ten laste van het cultuur-stelsel. Hierop werd geantwoord, dat dit onjuist was in zoo verre men daarbij de geheele koffij-cultuur op het oog heeft. Alleen toch in de Preanger-regentschappen wordt aan het gouvernement eene lagere som voor de koffij in rekening gebragt, in compensatie met de landrente. Overigens is deze aanmerking door de [illegible] van wie de berekening afkomstig is, zelve gemaakt, en is daarbij toegegeven, dat de landrente hooger zou zijn, indien zij in de Preanger-regentschappen op gelijke wijze wierd geheven als elders op Java.

5o. De slot-aanmerking was deze: De gunstige uitkomsten van het cultuur-stelsel zijn ook voor een gedeelte toe te schrijven aan de hooge prijzen, die voor de producten gemaakt zijn, en als men de prijzen van 1846, 1847 en 1848 in aanmerking neemt, dan zou de winstrekening geheel anders zijn. — Het antwoord is, dat men genomen heeft een overslag van vijf jaren, waaronder zelfs het zeer onvoordeelige jaar 1848. Het was dan ook in de nota volstrekt niet de bedoeling om tot overdreven uitkomsten te geraken, maar alleen om waarheid, gegrond op cijfers. De heer v. BOSSE zonder in verdere bijzonderheden omtrent de berekeningen of hare onderdeelen te treden, wijst alleen daarop, dat het doel der nota was, om aan te toonen, dat als er geen cultuur-stelsel was ingevoerd, eene som van 18 millioen guldens ongedekt zou zijn gebleven. Om daartoe te komen, zijn de voordeelen van dat stelsel in de ruimste mate uiteengezet en niet in den engeren zin, als thans door den heer R. zelf is ontwikkeld, waarop de heer ROCHUSSEN antwoordt, dat, na die eerste berekening, ook nog eene andere volgt nopens de groote stapel-producten, zoodat bij vergelijking van de ruimere berekening met de engere, de zuivere uitkomsten met genoegzame zekerheid kunnen worden nagegaan. De Kamer vereenigt zich met de conclusie, strekkende tot drukken van het verslag der commissie (bereids geschied) en tot verzending van een afschrift aan den Minister van Kolonien.

Thans is aan de orde de beslissing omtrent de conclusie van het rapport der commissie tot onderzoek van het verslag der algemeene rekenkamer over 1853. — Aangenomen zonder discussie.

Vervolgens is aan de orde de conclusie der commissie over het verslag der begrooting en rekening over 1851 en tot drukken en beslissing over die conclusie op een nader te bepalen dag.

Eindelijk wordt besloten den dag der beraadslaging over het ontwerp nopens de waterschappen (waarover het eindverslag gereed is) nader te bepalen en worden de discussiën over de wijziging der wet op de brievenposterij aan de orde gesteld tegen Maandag aanstaande.

Nadat de commissie voor de petitiën eenige rapporten had uitgebragt is de vergadering gescheiden.

Voorloopig Verslag over het wetsontwerp houdende bepalingen omtrent het vervoer van buskruid, oorlogsbehoeften en brandstoffen.

Bij het onderzoek van dit wetsvoorstel in de afdeelingen der Kamer heeft men algemeen bevreemding aan den dag gelegd, dat de Regering, na eenmaal, waarschijnlijk ten gevolge van eene buskruid-ontploffing te 's Gravenhage, het voornemen te hebben opgevat om de wet van 1815 aan te vullen of te verbeteren, die taak binnen zoo naauwe grenzen beperkt heeft. Het is er toch verre af, dat de leemten, waarin door het thans aangebodene ontwerp zou worden voorzien, de eenige zijn, die in de genoemde wet worden aangetroffen. Zij is integendeel zóó gebrekkig van redactie; de daarin voorkomende strafbepalingen strooken zóó weinig met sedert lang hier te lande aangenomene beginselen; en haar geheele inhoud voorziet, ook ten gevolge van na hare vaststelling plaats gehad hebbende uitvindingen, zóó onvolkomen in bestaande behoeften, dat eene doorgaande herziening allezins wenschelijk en noodzakelijk moet worden geacht. Verscheidene leden gingen nog verder en meenden, dat het hoog tijd werd de wet van 1815 door eene geheel nieuwe te doen vervangen.

Reeds het opschrift dier wet is onvolledig. Daarin wordt alleen van bepalingen en voorbehoedmiddelen omtrent het *vervoer* van buskruid enz. gewag gemaakt; terwijl dan toch in de art. 21 en volgg. ook beperkingen omtrent den *verkoop* en het *in voorraad hebben* dierzelfde ligt ontvlambare stoffe voorkomen. Ten gevolge dier onvolledigheid van het opschrift der wet van 1815, hetwelk in de Koninklijke boodschap, die de tegenwoordige voordragt vergezelt, is overgenomen, loopt deze laatste over een ander onderwerp dan men bij den eersten opslag vermoeden zou. Zij beperkt zich tot hetgeen de bewerking, den verkoop en het bewaren van buskruid of hetgeen daarmede gelijk te stellen is betreft, zonder dat daarin iets hoegenaamd wegens het vervoer van een en ander voorkomt. Menige bepaling der wet van 1815 drukt de bedoeling slechts zeer onvolkomen uit. Zoo wordt in art. 3 straf bedreigd tegen den schipper of voerman, die onder bepaalde omstandigheden een tonnetje buskruid tot vervoer heeft aangenomen, doch wordt aan het einde van het artikel alleen van het »*aan boord*« hebben van dat buskruid gesproken, terwijl ongetwijfeld daarbij ook melding moest worden gemaakt van het aanwezig zijn op *een voertuig*. Elders weder treft men nagenoeg onuitvoerbare bepalingen aan, zoo als die van art. 57 omtrent het uitdooven van alle vuur op de plaatsen, langs welke transporten buskruid moeten passeren; eene bepaling, die vooral met opzigt tot kalkovens en steenbakkerijen, aan de rivieren of andere bevaarbare wateren gelegen, zeer moeijelijk te handhaven zou zijn. Aan minder juiste uitdrukkingen ontbrekt het niet. Terwijl op vele plaatsen in de wet *boeten* bedreigd worden, ziet men in art. 59 voor het bedrag dier boeten het zeer verouderde woord: »breuken« gebezigd.

Vooral echter eischen de strafbepalingen der wet van 1815 dringend verbetering. In de artt. 5, 7, 15, 16 en 20 wordt gesproken van »*confinement*,« van »*arbitraire correctie*,« of van »*correctie zelfs met privatie van officie*,« telkens onder bijvoeging der formulen: »*naar exigentie van zaken:*« Die straffen zijn volgens art. 6 der wet van 29 Junij 1854 (*Staatsblad* no. 102) vervangen door correctionele gevangenisstraf. Maar in de artt. 5 en 7 wordt nog daarenboven *lijfstraf* bedreigd, terwijl art. 83 van *bannissement* en *lijfstraf* spreekt. Bij eene herziening der wet van 1815 behoorden die straffen, die zelfs in het stelsel dier wet, althans wat het laatste artikel betreft, verkeerd gekozen zijn, vervallen verklaard of door andere vervangen worden. Op zeer vele plaatsen in de wet worden geldboeten van *f* 100, 500 en 1000 bedreigd. Overal is daarvoor een onveranderlijk cijfer aangenomen en in verre de meeste gevallen is de bepaling weggelaten, dat bij wanbetaling der boete gevangenisstraf daarvoor in de plaats treedt. Dien ten gevolge bestaat geene genoegzame zekerheid, dat de feiten, in de wet strafbaar gesteld, werkelijk gestraft zullen worden. Het is van te meer belang daarop oplettend te maken, omdat zulke vaste geldboeten van *f* 500 ook bij de artt. 21, 22 en 23, waartoe het thans ingediende herzieningsontwerp uitsluitend betrekking heeft, bedreigd worden, en ook in die artikelen niets voorkomt wegens de vervanging der boeten bij wanbetaling door gevangenisstraf. Het tegenwoordig ontwerp, zooals het daar ligt, zou dus de strekking hebben, niet slechts om gebrekkige strafbepalingen te laten bestaan, maar zelfs om die eenigermate te bekrachtigen.

Nog gebrekkige of verkeerde strafbepalingen zijn in de wet van 1815 aan te wijzen. Bij de artt. 28 en 29 is bij uitzondering het geval voorzien, dat de daar aangeduide geldboete van *f* 1000 niet wordt betaald, doch die boete wordt in dat geval door »*een jaar confinement*« vervangen. In het reeds aangehaalde art. 59 treft men het met de thans vrij algemeen aangenomene beginselen strijdig voorschrift aan, dat het bedrag der boeten (*breuken*), waarvan de wet spreekt, zal strekken »*een derde ten profijte van hem, die de calange doet, een derde voor den aanbrenger en een derde voor de armen der plaats, waar de calange geschiedt.*« Eindelijk vindt men in art. 26 het zeer zonderlinge voorschrift, dat de *transgresseurs* van eenen aldaar aan de eigenaars, bezitters of huurders van buskruidmolens opgelegden eed als *meineedigen* zullen worden gestraft. Reeds bij de uitvaardiging der wet van 1815 was dat voorschrift verkeerd en onuitvoerbaar. De destijds reeds in werking zijnde Code Pénal stelt bij de artt. 361 tot 366 alleen valsche getuigenis en het afleggen van eenen valschen gedefereerden of gerefereerden eed strafbaar.

Wilde men tot eene afdoende herziening der wet van 1815 overgaan, dan zou zij ook met het oog op de behoeften van onzen tijd moeten worden aangevuld. De Regering heeft dit zelve eenigermate gevoeld, daar zij in haar ontwerp nevens het buskruid en het vuurwerk ook het schietkatoen heeft genoemd, welke stoffe eerst na 1815 in gebruik is gekomen. Zij heeft dit echter slechts als ter loops gedaan, en de gelijkstelling van het schietkatoen met het buskruid beperkt tot den verkoop en de bewaring door neringdoende personen. Intusschen scheen, naar veler gevoelen, de veiligheid der ingezetenen zoowel bepalingen omtrent het vervoer van schietkatoen, als omtrent dat van buskruid te vorderen. Het toepasselijk maken van al de bepalingen der wet van 1815 omtrent het vervoer van buskruid op het vervoer van schietkatoen moest dus bij eene herziening dier oudere wet in aanmerking komen. Misschien zou daardoor echter nog niet eens geheel in de behoefte worden voorzien, daar, volgens sommigen, met opzigt tot het vervoer dezer laatste stoffe nog geheel andere voorzorgen dan omtrent het buskruid zouden moeten worden genomen. Men herinnerde hierbij de Pruissische kabinetsorder van 6 Nov. 1846, ook omdat daarin het begrip van schietkatoen in ruimeren zin is opgevat. Wilde men de zaak, die het hier geldt, voldoende regelen, dan zouden de voorbehoedmiddelen ook tot andere ligt ontplofbare stoffen, zoo als donderpoeder, 't welk nog van veel gevaarlijker aard is dan het buskruid, moeten worden uitgestrekt. Niet minder zou in aanmerking komen, om voor het vervoeren en het bewaren der zoogenaamde lucifers, die in de laatste jaren in zoo groote hoeveelheid verzonden en verbruikt worden, beperkende bepaling vast te stellen.

Nog uit een ander oogpunt beantwoordt de wet van 1815 niet meer aan de behoeften van onzen tijd. Tijdens hare vaststelling bestonden noch stoombooten, noch stoomwegen. Kan het vervoer van buskruid of andere ligt ontvlambare stoffen met deze beide middelen van vervoer toegelaten worden? Voor zooveel het buskruid betreft, bestaat reeds in art. 15 der wet van 1815 eene bepaling, die het vervoer met stoombooten onmogelijk maakt. Daarbij toch is voorgeschreven, dat een schipper die buskruid heeft ingenomen geen vuur aan zijn boord mag stoken. Maar ook het vervoer van buskruid en daarmede gelijk te stellen stoffen per spoorweg schijnt geheel verboden te moeten worden. In Pruissen is bij eene ministeriele verordening van 27 September 1846 een dergelijk verbod vastgesteld.

Eindelijk is nog aangemerkt, dat men van de Regering nu zij aan eene wijziging of aanvulling der wet van 1815 de hand sloeg, billijkerwijze had mogen verwachten, dat zij op de leemten bedacht zou zijn geweest, welke in die wet op bladzz. 70 en 71 van het verslag der staatscommissie van 1852 over eene tot stand te brengen politiewet zijn aangewezen.

Art. 1. Algemeen is het verlangen geuit, dat, zelfs indien de wet haren tegenwoordigen beperkten omvang behouden mogt, hier op het elders, onder anderen bij de herziening der wet op de burgerlijke pensioenen gegeven voorbeeld, een nieuwe tekst van het aangevulde of gewijzigde art. 21 wierd ingelascht, voorafgegaan van de woorden »Art. 21 der wet van 26 Januarij 1815 (*Staatsblad* no. 7) wordt gelezen als volgt.« Zoodanige wijze van herziening biedt meer dan een voordeel aan. De menigvuldige aanhaling van strafartikelen in vonnissen wordt daardoor voorgekomen. Vooral echter wordt langs dien weg de duidelijkheid bevorderd. Zoo als art. 1 van het ontwerp thans is gesteld, kan het niet geacht worden de zaak, die het daarbij geldt, juist uit te drukken. Het vangt aan met de woorden: »*Met* AANVULLING *van art.* 21 *der wet van den* 26*sten Januarij* 1815. Maar wat de verkoopers van buskruid en de fabrikanten van vuurwerk betreft, was bij art. 21 der wet van 1815 reeds dezelfde of eene soortgelijke verpligting opgelegd als hier voorkomt, en in zoo ver dus heeft hier geene aanvulling plaats. Aan den anderen kant wordt eene wezenlijke *wijziging* gebragt in de voorwaarden tot uitoefening van het beroep. In art. 21 wordt gezegd, dat het beroep in het patent moet zijn uitgedrukt. Hier daarentegen wordt de verpligting opgelegd, om de nering in *de aanvraag om patent* uit te drukken. Nog weder is door de wijze, waarop art. 1 is gesteld, de slotbepaling van art. 21 omtrent het gedoogen van het toezigt der politie op de winkels, zolders en pakhuizen; niet uitgestrekt tot de fabrikanten en verkoopers van schietkatoen, en als men de opvatting van den Hoogen Raad omtrent de niet-toepasselijkheid van art. 21 op de verkoopers van vuurwerk aanneemt, zelfs niet tot dezen. Door het vaststellen van eenen geheel nieuwen tekst van art. 21 zouden al deze zwarigheden uit den weg te ruimen zijn.

Met opzigt tot de strekking der bepaling zelve is door sommige leden gevraagd, of het tot bereiking van het doel om de fabrikanten en verkoopers van buskruid, vuurwerk of schietkatoen, als zoodanig te leeren kennen en maatregelen van voorzorg op hen toepasselijk te kunnen maken, wel nuttig en raadzaam was, de verpligting tot aangifte der uitoefening van zoodanig bedrijf aan de uitvoering der patentwet te verbinden. Men vleide zich met eene herziening dezer laatste wet; zelfs geheele afschaffing van het patentregt kon als eene gewenschte zaak worden beschouwd. Daarom scheen het verkieslijker aan de hier bedoelde fabrikanten en verkoopers de verpligting op te leggen, om, geheel onafhankelijk van de patentwet, eene verklaring te dier zake aan het hoofd van het gemeentebestuur te doen. Andere leden zagen echter in dit punt geen bezwaar, ook omdat de aanvraag om patent steeds onder het oog van den burgemeester komt, en eene geheele afschaffing der patenten toch wel niet kon worden te gemoet gezien.

Nog waren er enkele leden, die de bedenking opperden, of in het stelsel der Regering het tegenwoordig artikel, althans wat de verkoopers van vuurwerk betreft, wel noodig is. Zij beroept zich op het arrest van den Hoogen Raad van 31 December 1850, maar in strijd daarmede is bij een vroeger arrest van 11 Februarij 1840 (VAN DEN HONERT, *Gemengde zaken I*, 146) beslist, dat waar van buskruid gesproken wordt, ook vuurwerk wordt verstaan, als buskruid bevattende. Werkelijk scheen deze opvatting de ware. Zoo onder vuurwerk iets anders verstaan moet wor-

den dan onder buskruid, zou reeds uit dien hoofde eene wijziging of aanvulling van art 25 der wet van 1815 allezins in aanmerking komen.

's Gravenhage, 16 Mei.

Bij besluit van 1 Mei 1855, no. 44 is op het verzoekschrift van jhr. mr. W. E. J. Berg van Dussen Muilmerk, D. D. Buchler en mr L. Keijzer, allen te Amsterdam, als directeuren der aldaar gevestigde *Crediet-vereeniging*, bewilliging verleend tot het wijzigen van de statuten dezer naamlooze vennootschap, op den voet als daartoe blijkens overgelegd authentiek afschrift van het proces-verbaal eener den 2den April jl. te Amsterdam gehoudene algemeene vergadering door de vennooten is overeengekomen.

Z. M. heeft den ritmeester der 1ste klasse G. J. te Boekhorst, van het 2de regement dragonders, op een pensioen gesteld, ten bedrage van ƒ 900.

Z. M. heeft benoemd: bij het 2de regem. dragonders, tot ritmeester van de 8de kl. den 1sten luit.-adjudant H. H. Guerin, van het corps;
tot 1sten luit., den 2den luit. A. J. M. C. baron de Posson, van het regement jagers te paard.

* De gemeenteraad alhier heeft heden de beraadslagingen voortgezet over het ontwerp der algemeene politie-verordening. De beraadslagingen zijn tot art. 231 voortgezet en zullen aanst. Dingsdag worden vervolgd.

* H. M. de Koningin heeft een fraai geschenk doen toekomen aan het bestuur der vereeniging tot werkverschaffing aan minvermogenden te Amsterdam, die dit jaar, op dezelfde wijze als vroeger, eene verloting houden zal van voorwerpen, door de werklieden vervaardigd en van welwillend ingezonden geschenken.

* Nog heeft H. M. de Koningin de loterij van schilderijen en dames-handwerken te Zwolle, ten behoeve der noodlijdenden door den watersnood, met een fraai geschenk vereerd.

* Z. K. H. prins Hendrik der Nederlanden is Vrijdag morgen op het kasteel Walferdange, in Limburg, aangekomen.

* De minister van Marine is heden morgen uit de provincie Zeeland in de residentie teruggekeerd.

* Het thé-dansant, dat gisteren avond bij den graaf von Königsmark, Minister van Z. M. den Koning van Pruissen bij het Nederl. Hof, werd gehouden, was zeer luisterrijk. Het werd vereerd met de tegenwoordigheid van H. M. de Koningin, HH. KK. HH. prinses Hendrik, prins en prinses Frederik, Z. D. H. den Hertog van Saxen-Weimar en HD. dochter de Hertogin Anna. Voorts waren genoodigd de leden van het corps diplomatique, de ministers en ruim een 200 tal personen.

* Naar men verneemt, is verleden Zondag morgen de persoon van S. Weder in hechtenis genomen. Hij zou, afgeleerd hebbende, dat zekere Blaauwbaart, staande met eene zuurkraam in het Voorhout, geld had geborgen in zijn vaartuig, liggende in de Princessegracht, kort na diens vertrek de sluiting van het schip verbroken hebben; doch moet in zijn voornemen verhinderd zijn door dienaren van politie, die hem betrapten en aanhielden.

* In de New-Yorksche dagbladen van 21 April jl. leest men het volgende: »In het jaar 1852 waren in den Staat Maine de gevangenissen en bedelaarsgestichten zoo vol, dat er sprake was van het vergrooten dier gebouwen. In dat jaar is door de Wetgevende Magt van den Staat eene wet gemaakt, die onder bedreiging met strenge straffen verbood, alcohol houdende dranken in kleine hoeveelheden te verkoopen. Ten gevolge van dezen heilzamen maatregel, zijn het aantal gepleegde misdaden en wanbedrijven, alsmede de armoede in den Staat Maine allengs verminderd; en thans; nauwelijks drie jaren na het sluiten der slijterijen, zijn de gevangenissen en bedelaarsgestichten van den Staat Maine bijkans ledig, en heeft de Regering besloten, het getal derzelve te verminderen. Reeds is dezer dagen te Portland de openbare veiling van twee zoodanige gestichten aangekondigd.
»Het voorbeeld van Maine is achtervolgens door andere Staten der Unie gevolgd; en er zijn dertien Staten, waar het slijten van sterke dranken verboden is.»

* Men verneemt met genoegen, dat Z. M. stoomschip *Cycloop*, hetwelk in het begin van dit jaar bezuiden Zandvoort is gestrand, gelukkig afgebragt, den 14 Mei in diep water is gekomen, en den 15den dezer, onder klein zeil, met eene gunstige gelegenheid naar Hellevoetsluis is vertrokken. Zr. Ms. stoomschip *Sindoro* zou de *Cycloop* te gemoet komen, om het vaartuig naar die haven op te slepen, zoodat men zich mag vleijen, dat het voor 's Rijks dienst behouden zal blijven. Volgens ingewonnen berigten was tot dus verre nimmer eenig schip van dergelijke grootte en zwaarte van onze stranden afgebragt, en strekt het welgelukken dezer onderneming den heeren G. de Groot en J. Conijn, van Egmond aan Zee, welke dezelve met evenveel ijver als zaakkennis hebben bestuurd, allezins tot eer. (*Haarl. Ct.*)

* De *Hollande Musicale* geeft in haar jongst verschenen No. een overzigt van de jonste concerten van Mevr. Goldschmidt-Lind hier te lande, alsmede eene belangrijke studie over het eigenaardig groot talent der zangeres, ook zoowel door hare begaafdheden als door het edel gebruik dat zij daarvan maakt, zich ook in Nederland een onvergetelijken naam heeft verworven. De *Hollande Musiale* vond tot die studie ook aanleiding in beoordeelingen van sommige Parijsche dagbladen van dit groot kunstvermogen. Wat den weldadigen geest der veelgeachte vrouw betreft: Jenny Lind moet, volgens opgaven in de dagbladen voor bekende werken van liefdadigheid, de fabelachtige som van meer dan anderhalf millioen franken hebben toegewijd. De *Hollande Musicale* geeft bij dit no., hetwelk grootendeels Jenny Lind's talent bespreekt, de muzijk van het geliefkoosde lied der zangeres: *Ich muss nun einmal zingen*, Duitsche tekst en Fransche vertaling van Langlais.

* Uit Scheveningen verneemt men, dat nog gisteren Zr. Mjs. Stoomschip *Sindoro* aldaar in het gezigt zou komen, het afgebragte stoomschip *Cycloop*, dat weder vlot is geraakt, op sleeptouw hebbende.

Door den Koning is magtiging verleend om de schoenerbrik *Makasser* en de schoener *Atalante* te bestemmen om dit jaar de haringvloot te begeleiden en te bewaken, zoo mede om den eersten jaagharing door het stoomschip *Sindoro* te doen afhalen.

De Koninklijke academie der wetenschappen te Stokholm heeft besloten, dat het kolossale standbeeld van Berzelius door Quarenstroem gebeeldhouwd en in de koninklijke gieterij te Munchen gegoten, naar de Parijsche wereld-tentoonstelling zal gezonden worden. Onderscheidene leden der academie hadden dit plan bestreden op grond, dat het beeld in dat geval eerst in een ver gevorderde jaargetijde naar de plaats zijner bestemming (Stockholm) zou kunnen worden overgebragt en dat hetzelfde lot, 'twelk het standbeeld van Gustaaf Adolf, door Fogelbjerg vervaardigd, op de terugreis had getroffen, ook voor dit monument te vreezen was. De begeerte echter om de Zweedsche beeldhouwkunst te Parijs te doen vertegenwoordigen heeft over deze bezwaren gezegevierd, en het bevel is naar Munchen gezonden, om het standbeeld van Berzelius naar Parijs te vervoeren. (*A. K. en L. B.*)

Uit Galatz wordt gemeld, dat aldaar in den nacht van 25 op 26 April, eene depêche van den generaal Luders uit Kirscheneff was ontvangen, waarin hij kennis geeft, van den Minister van Buitenlandsche Zaken te St. Petersburg bevel ontvangen te hebben, om de vaart op den Donau vrij te laten voor alle schepen onder neutrale vlag, op voorwaarde echter, dat zij elk voorzien zijn van een certificaat van den Minister van Koophandel hunner natie, meldende dat het schip bevracht is door een handelaar dier natie en bestemd naar eene haven van het land, welks vlag het voert. Bij voorbeeld een Hollandsch schip kan alleen bevracht worden door een Hollandsch koopman en bestemd worden naar eene Hollandsche haven. Dit berigt heeft de vrachtprijzen doen dalen.

De *Staats-Courant* deelt het volgende overzigt mede van de opbrengst der middelen (hoofdsom en opcenten over de vier eerste maanden van 1855, in vergelijking gebragt met derzelver opbrengst over de vier eerste maanden van 1854: *Directe belast.*: 1855 ƒ 6,418,542.81; 1854 ƒ 6,214.603.41. *In- en uitgaande regten en scheepvaart regten*: 1855 ƒ 1,260,887.50½; 1854 ƒ 1,565.240.29½. *Accijnsen*: 1855 ƒ 6,822,436.06½; 1854 ƒ 6,674.225.66. *Waarborg en belasting der gouden en zilveren werken*: 1855 ƒ 70.358.02½; 1854 ƒ 67,786.18½. *Indirecte belast.*: 1855 ƒ 4,040,765.33; 1854 ƒ 3,700,685.55. *Opbrengst der posterijen*: 1855 ƒ 499,873,79; 1854 ƒ 499,931.00. *Opbrengst der Staatsloterij*: 1855 ƒ 138,181.50; 1854 ƒ 137,963.00. Totaal-generaal 1855 ƒ 19,251,036.02½; 1855 ƒ 18,860.436.10.

Advertentien.

Prijs-Courant der Effecten.

AMSTERDAM, 16 Mei 1855.

Nederland.	Pct.		**Rusland.**	Pct.	
Ned. W. Schuld.	2½	62 7/16 ½ 7/16	*Hope* 1798/1816	5	102[...]
Dito Certificat.	3	74 11/16 ¾	Dito 1828/1829	5	
Dito Dito.	4	91 3/8 ½ 3/8	Cert. 1831/1838	5	
O. I. Leening	4		Dito Dito	4½	86[...]
Amort. Syndic.	3½		Dito *Hope*	4	
Hand.-Maats.	4½		Dito *Stieglitz*	4	
Belgie.			Dito dito 5e Ser.	4	
Certificaten	2½		Dito 1854	5	80[...]
D° *Rotschild*	2½		Inschr. Assig.	6	
Frankrijk.			Certific. dito.	6	
Obligatien	3		**Polen.**		
Spanje.			Obligatiën	4	
Nieuwe	1	18 9/16 ⅝			
Dito Buitenl.	3	38	**Oostenrijk.**		
D° Binnenl. c/m.	3	81 1/8 3/16			
Bew. Sp. Com.		4 1/16	Metaliek	5	59[...]
Amort. Schuld.			Dito bet. Amst.	5	72[...]
Portugal.			Dito Nation.	5	64[...]
Londen nieuwe.	3	38 5/16 ⅜	Dito 1847	2½	80[...]
Dito uitgest.	4		Dito 1851/1852	2½	80[...]

Philad., Bank-act. 2 1/8; Mexic., te Lond. 3 p[...] dito Onb. 19⅞; Gren., te Lond. Uitg. 6⅝, 1/16; [...] pct. 27¼, ⅜; dito Uitg. 1 pct. 11⅝.
Zonder dat handel en variatie iets meldenswaardigs [...] was de markt heden flaauw gestemd.

LONDEN, Dingsdag 15 Mei. Consols op t. 89, [...] N. 4½ pct. 67¾; Sardinie 86; Turksche lee[...] Spanje 1 pct. 18¾, ⅝; dito 3 pct. buit. 37.
De beurs was vast.

PARIJS, Dingsdag 15 Mei. Fr. 4½ pct. 93.[...] pct. 68.20; Sp. binn. 3 pct. 31⅝; dito 1 pct. [...]

WEENEN, Dingsdag 15 Mei. N. Metall. 79[...] 84⅛; Bankactien 984; Lombarden 103½; Loten [...] Wissel op Londen 12.30; dito op Parijs 146; [...]

MADRID, Maandag 14 Mei. Sp. 3 pct. binn[...] 1 pct. 18¼.

Gedrukt bij C. H. SUSAN, Jr., te 's Gra[...]